

EUROOPAN KANSOJEN HOLHOOJIKSI PYRKIJÄT

Kun tutkii sodanjälkeisen kauden poliittista kokemusta, ei voi olla kiinnittämättä huomiota niihin laajentumispyrkimyksiin, joita anglosaksisten maiden kaksi vaikutusvaltaista piiriä on tavattomalla sitkeydellä ajanut politiikassaan jo vuoden ajan, koska nämä pyrkimykset kohdistuvat Euroopan mantereiden maiden riippumattomuutta vastaan. Monet tapaukset, joita on sattunut ja joita sattuu sodanjälkeisessä Euroopassa, luovat valoa näiden pyrkimysten luonteeseen ja taantumuksellisten piirien vastaaviin suunnitelmiin, jotka ovat jyrkässä ristiriidassa Euroopan vapautta rakastavien kansojen elinretujen kanssa.

1. Hyökkäykset Itä-Euroopan valtioiden riippumattomuutta vastaan

On yleisesti tunnettua, että anglosaksisten maiden taantumukselliset piirit ovat tuon tuostakin yrittäneet sekaantua niiden Itä-Euroopan demokraattisten valtioiden sisäisiin asioihin, jotka Neuvostoarmeija vapautti saksaläisten fasististen anastajien ikeestä. Tämän painostuksen kohteeksi eivät ole joutuneet yksinomaan Saksan entiset sateliittimaat, kuten esimerkiksi Romania ja Bulgaria, vaan myös sellaiset liittolaismaat kuin Puola.

Monessa tapauksessa englantilais-amerikkalaisten taantumuspiirien into päästä puuttumaan Itä-Euroopan valtioiden sisäisiin asioihin on ollut niin kiihkeä, että se on johtanut avoimeen diplomaattiseen painostukseen Lontoon ja Washingtonin taholta. On tapahtunut mm. sellaista, että näille valtioille on yritetty sanella parlamenttivaalien ehdot ja pakottaa ne toimittamaan vaalit englantilais-amerikkalaisen silmälläpidon alaisina. Esimerkiksi Englannin ja Amerikan nooteissa vuoden 1946 elokuun 19 päivältä Puolalle määriteltiin, millä Puolan puolueilla pitäisi olla oikeus osallistua tuleviin vaaleihin, ja Englannin nootissa esitettiin vaatimus, että Puolan hallitus esittäisi Englannin hallituksen tarkastettavaksi Puolan uuden vaalilain tekstin. On itsestään selvää, ettei näitä vaatimuksia englantilais-amerikkalaisen hollouksen aikaansaamisesta Itä-Euroopan itsenäisiin valtioihin nähden voitu millään tavoin perustella vetoamalla kansainvälisiin sopimuksiin.

Juttu meni niin pitkälle, että käytettiin diplomatian historiassa sängen harvoin esiintyviä keinoja. Niinpä välikappaleena Puolan hallituksen poliittiseen painostamiseen käytettiin Puolan valtion kultavarastoa, joka on säilytettävänä Englannissa ja jota Englannin viranomaiset pidättävät siellä ilman mitään laillista perustetta. Kuten tunnettua, Englannin ja Puolan välillä päästiin pitkien viivytysten jälkeen sopimukseen, jonka mukaan Puolalle palautetaan osa sen kullasta, mutta Englannin taholta seurasi myöhemmin ilmoitus, ettei Englanti ratifioi tätä sopimusta ennenkuin Puolassa järjestetään sellaiset vaalit, jotka Englannin hallitus suvaitsee todeta "esteettömiksi".

Kaikissa näissä yrityksissä Puolan, Romanian, Bulgarian ja Albanian sisäisiin asioihin puuttumiseksi ulkopäin ei ilmeisesti ollut ainoana tarkoituksena välittömän

painostuksen harjoittaminen näiden maiden demokraattisiin hallituksiin, vaan myöskin sen taantumuksellisen opposition lujittaminen, joka toimi ulkolaisten imperiaalististen piirien etujen mukaisesti omien maittensa kansallisten etujen vahingoksi. Demokraattiset hallitukset eivät kuitenkaan antaneet säilyttää itseään. Mitä laajimmat kansanjoukot seisoivat muurina hallitustensa puolesta. Kaikissa vaaleissa ja kansanäänestyksissä, joita näissä maissa viime vuosina on toimitettu, demokraattinen leiri, joka on puolustanut valtioittensa riippumattomuutta ja suvereenisuutta, on saavuttanut ehdottoman voiton.

Koska Amerikan ja Englannin taantumuslehdistössä yhä vielä jatkuu kamppailu Itä-Euroopan valtioiden alistamiseksi ulkomaiseen painostukseen, voi pintapuolinen tarkkailija saada sen käsityksen, että anglosaksisten maiden taantumuspiirejä vetävät aivan erikoisesti puoleensa Itä-Euroopan valtiot. Todellisuudessa ei niin ole asianlaita. Yhdessä tai toisessa muodossa tapahtuvan taloudellisen ja poliittisen painostuksen alaisiksi eivät joudu yksinomaan Itä-Euroopan, vaan myös Länsi-Euroopan valtiot.

Tämän Länsi-Euroopan eri maita kohtaan harjoitetun painostuksen muodot ja menetelmät eivät tosin aina ole luonteeltaan niin ärsyttäviä kuin ne korkeajännitteiset otteet, joiden avulla Itä-Euroopan demokraattisten kansojen itsenäistä tahtoa turhaan on yritetty murtaa. Tämä seikka ei kuitenkaan suinkaan merkitse sitä, että Länsi-Euroopan valtioiden itsenäisyys olisi vähemmän vaarassa. Päinvastoin, läpimurron vaara on aina suurempi siellä, missä painostus kohtaa heikompeaa vastarintaa.

2. Hyökkäys Länsi-Euroopan maiden taloudellista itsenäisyyttä vastaan

Amerikkalaiset ovat laatineet, kuten tunnettua, laajoja suunnitelmia "maailman kauppaja- ja valuuttajärjestelmästä", nimittäin sellaisen järjestelmän luomisesta, jonka avulla mahtavasta amerikkalaisesta pääomasta voisi tulla täydellinen isäntä kansainvälisen kaupan alalla ja jonka avulla se voisi vähitellen anastaa käsiinsä useimpien muiden maiden talouden valvonnan. Näiden suunnitelmien pääsisältö on esitetty niissä ehdotuksissa, jotka Yhdysvallat oli valmistanut koollekutsumalleen kansainväliselle kauppakysymysten konferenssille.

Monet sodan hävittämät ja saksalaisten miehittäjien rosvoamat Euroopan maat tarvitsevat kipeästi luottoa elintarvikkeiden ja raaka-aineiden ostoon sekä tuotantokoneistonsa ja liikennelaitoksensa jälleenrakentamiseen. Amerikkalaisilla pankeilla ja trusteilla, jotka rikastuivat huimasti sotatilauksista, on yltäkyllin vapaita rahapääomia. Ne pyrkivät käyttämään hyväkseen Euroopan maiden ahdinkotilaa pakottaakseen ne luottosopimusten avulla avaamaan ovet selkoselälleen amerikkalaisille tavaroille ja tarjoamaan amerikkalaiselle pääomalle kaikki mahdollisuudet sitä kiinnostavien tuotantolaitosten käsiinsä saamiseen näissä maissa. Ensi tilassa amerikkalaiset vaativat tullien ja kaikkien niiden kauppaesteiden poistamista tai oleellista supistamista, joita Euroopan valtiot ovat pystyttäneet suojellakseen kansallistalouttaan ylivoimaista ulkolaista kilpailua vastaan. Näin "Amerikka löytää Euroopan".

Viime vuosisadalla, siihen aikaan, kun Englanti meni teollisessa kehityksessä määrätyn ajanjaksoksi kaikkien muiden maiden edelle, ei ainoakaan maa, Yhdysvallatkin mukaanluettuna, kyennyt takaamaan teolli-

suutensa itsenäistä kehitystä suojelematta sitä tullimuurilla englantilaisten tavarain kilpailua vastaan. Tällä hetkellä on Amerikan monopolikapitalismi jättiläismäisesti kasvaneine tuotantolaitoksineen ja rajoittamattomine ulkomaanmarkkinain tavoitteluneen muiden maiden yksityisyrittäjille vielä voimakkaampi kilpailija kuin Englannin kapitalismi vanhaan aikaan. Euroopan mantereiden maiden teollisuuden jättäminen nyt ilman valtion suojaa, nimenomaan ilman suojatulleja, merkitsisi yksinkertaisesti, että amerikkalaiselle monopolipääomalle (osaksi myös englantilaiselle) annettaisiin rajattomat mahdollisuudet hallitsevan aseman valtaamiseen näiden maiden markkinoilla ja että niiden oman tuotannon kohtalo alistettaisiin vierasmaalaisten kapitalistien tahdosta riippuvaiseksi.

Näin surullisista näköaloista huolimatta Ranskan hallitus on jo antanut vastineeksi Amerikan luottoon suostumuksensa "kaikissa tärkeissä kohdissa" Yhdysvaltain ehdotuksiin, jotka laadittiin kansainvälistä kauppakäsittelevää konferenssia varten. Allekirjoittaessaan Ranskan ja Amerikan finanssisopimuksen vuoden 1946 toukokuun 28 päivältä Ranska antoi erikseen periaatteellisen suostumuksensa erikoissopimuksen solmimiseen "tulli- ja muiden kauppaesteiden oleellisesta supistamisesta". Samassa asiakirjassa julistetaan tosin aluksi pyrkimys maailmanmarkkinoiden avaamiseen "yhtäläisillä ehdoilla". Kaikki kuitenkin tietävät, että erilaisten pääomaryhmien välillä yhtäläisillä ehdoilla käytävän kilpailutaistelun lopputuloksen ratkaisee yhden tai toisen ryhmän pääoman suuruus. Sen vuoksi on tuskin epäilyksenalaista, kummalla pääomalla, amerikkalaisella vai ranskalaisella on kaikki mahdollisuudet murskata kilpailijansa vapailla Ranskan markkinoilla.

Ranskan hallitus on edelleen hyväksynyt ja allekirjoittanut seuraavat ankaraan amerikkalaiseen tyyliin määritellyt ehdot:

"b) Ranska tekee täysin määrätietoisesti lopun siitä politiikastaan, jota se harjoitti ennen sotaa suojellakseen ranskalaisia tuottajia säättämällä tuontirajoituksia.

c) Ranskan hallitus toistaa jälleen, että se luopuu hintojen tasaannuttamisjärjestelmästä, jota se on ollut pakotettu käyttämään — viennin helpottamiseksi."

Sitä paitsi Ranskan hallitus suostui amerikkalaisten vaatimukseen "paluusta yksityisiin kauppakanaviin". Se julisti tottelevaisesti:

"Ranskan hallitus on jo palauttanut yksityiskanaviin suuren osan Ranskan ja sen siirtomaiden tuontikaupasta ja tulee edelleenkin rajoittamaan hallituksen ostoja vieraisissa valtioissa."

Luovuttaessaan näin Ranskan ulkomaankaupan valvomattoman yksityiskapitalistisen kilpailun huomaa Ranskan valtio menettää yhä enemmän mahdollisuuksia maansa talouden säännöstelyyn, suunnitteluun ja ohjaukseen yleensä. Se vaikeuttaa luonnollisesti ei ainoastaan ajankohtaiseksi käyneen tehtävän täyttämistä Ranskan trustien ja konsernien kansallistamisesta, vaan myös kaikkea menestyksellistä suunnitelmapolitiikkaa Ranskan talouden jälleenrakentamiseksi. Maanpuolustuksenkin edut, jotka nykyisissä oloissa liittyvät läheisesti monien tärkeimpien teollisuudenalojen asianmukaisen tilan ja kehityksen turvaamiseen, jäävät vaille suojaa kansainvälisen kilpailun vaihteluja vastaan, kilpailun, jota kukaan ei säännöstele, tai joutuvat ne, mikä on vielä pahempaa, riippuvaisiksi siitä, mitä tahtovat tämän kilpailun maailmanmestarit, jotka pystyvät laskemaan liikkeelle painavimmat rahasäkit.

Siis Ranska maksoi kalliisti Amerikan luotosta, sitäkin suuremmalla syyllä, koska se sitoutui käyttämään sievoi-

sen osan tästä luotosta sille tarpeettomien amerikkalaisten sotatarvikkeilyijäämien ostoon; amerikkalaisten arvio niistä ylittää kuusi kertaa sen reaalivaston, joka niillä on ranskalaisten asiantuntijain laskelmien mukaan.

Halvaksi eivät käy Ranskalle myöskään sen kauppasuhteet Englannin kanssa. Vuoden 1946 yhdeksän ensimmäisen kuukauden aikana sen tuonti Englannista oli enemmän kuin kaksi kertaa suurempi sen vientiä Englantiin, minkä seurauksena Ranskan oli pakko kuluttaa kulta- ja valuuttavarastojaan. Ja kun Ranska ennen sotaa myi Englantiin paljon teollisuutensa valmiita tuotteita, niin nyt se myy pääasiassa elintarvikkeita ja arvokkaita raaka-ainelajeja.

Marraskuussa vuonna 1946 solmittu Englannin ja Ranskan kauppasopimus muutti hyvin vähän näitä kauppasuhteita. Ranska sitoutui kehittämään Englannin tarpeita vastaavien esineiden tuotantoa, mutta Englanti ei suostunut antamaan ranskalaisille lupaa viedä Englantiin heiltä tyydyttävää määrää perinnäisiä ranskalaisia vientiartikkeleita. Tätä sopimusta arvioidessaan "Humanité"-lehti ei perusteettomasti lausunut mielipiteenään, että sopimus herättää jälleen kysymyksen Ranskan riippumattomuudesta, koska se velvoittaa Ranskan järjestämään uudelleen tuotantonsa, mutta ei omia tarpeitaan, vaan luotonantajensa tarpeita varten.

"Kaikki käy niin, — lehti kirjoitti — ikäänkuin englantilais-amerikkalaiset tahtoisivat tehdä Ranskasta toisarvoisen vallan jonkun liittoutuman puitteissa."

Ensi silmäyksellä ei ole aivan ymmärrettävää, millä Englanti oikeastaan nyt voi pitää Ranskaa niin lujasti hinattavanaan. Amerikalla on dollareita ja viljaa, mutta mikä taloudellinen valtti on Englannilla?

Englannilla on käsissään Ruhrin *kivihiili*. Ruhrin kivihiilen saannista on Ranskan teollisuuden ja koko kan-

santalouden jälleenrakentaminen riippuvainen. Ennen sotaa Ranskaan tuotiin 25 miljoonaa tonnia saksalaista kivihiiltä vuodessa. Vuonna 1946 Ranskan hallitus vaati puolta tästä määrästä eli yhtä miljoonaa tonnia kuukaudessa, mutta se sai vuoden alussa 200.000 tonnia, ja maaliskuussa englantilaiset vähensivät tämänkin määrän 126.000 tonniin kuukaudessa. Essenissä käydyt englantilais-ranskalaiset neuvottelut kivihiilihankinnoista eivät johtaneet mihinkään. Ankaran kivihiilenpuutteen tähden Ranskan teollisuus, varsinkin metallurgia ja kaikki metallinjalostusalat, ovat kriittisessä tilassa. V:n 1946 lopussa asia meni niin pitkälle, että Ranskan hallituksen oli pakko kivihiilen säästämiseksi supistaa 25 prosentilla matkustajaliikennettä rautateillä, vähentää myös valaistusta yleisissä ja kauppalaitoksissa sekä kaasun antoa kotitalouksiin ja jopa sulkea muutamiksi päiviksi ne tuotantolaitokset, jotka eivät olleet erikoisasemassa. Tämä oli todellista kivihiilinälkää.

Samanlaiselle nälkäannokselle kivihiilen saannissa Englanti on saattanut Saksan-politiikallaan Belgian ja Hollannin. Ja koska Yhdysvallat samaan aikaan pitää ankarilla toimenpiteillään Eurooppaan kuljetettavien amerikkalaisten elintarvikkeiden rajoittamiseksi monia Euroopan kansoja nälkäannoksella tämän sanan kirjaimellisessa merkityksessä, niin ei voida vapautua siitä käsityksestä, että tämän anglosaksisten maiden julman suhtautumisen Euroopan mantereen kansoihin määräävät poliittiset laskelmat, joiden lähtökohtana on, että nälkäiset maat ovat kylläisiä myöntäväisempiä.

Kun Ranska joutuu näin kursailemattoman kohtelun alaiseksi, ei ole vaikeata kuvitella, kuinka kohdellaan Länsi-Euroopan pieniä maita. Ottakaamme esimerkiksi *Tanska*. Kun tämä maa vapautui saksalaisesta miehityksestä, se joutui kokemaan kärkevää teollisuuden raaka-

aineiden, polttoaineen ja karjanrehun puutetta. Tätä Tanskan asemaa hyväkseen käyttäen Englanti pakotti sen tavattoman "omaperäisiin" kauppaehtoihin. Näiden ehtojen mukaan Tanska on velvollinen myymään Englannille suurimman osan maatalouden vientituotteistaan kiinteisiin hintoihin, jotka eivät peitä edes tuotantokaluston kulumiskustannuksia, kun taas niille tavaroille, joita Tanskan on pakko ostaa Englannista, ei ole määrätty hintoja. Näin luotiin kaksinkertainen hintajärjestelmä. Selvää on, että englantilaiset kapitalistit alkoivat viipymättä korottaa yhä enemmän tanskalaisille myytävien tavaroiden hintoja. Tämä mielivalta jatkuu vielä tänäkin päivänä. Tanskalaisten yleisen tyytymättömyyden on lausunut julki esimerkiksi "Information"-lehti seuraavin sanoin:

"Tavallinen tanskalainen saa sen käsityksen, että taloudellisissa suhteissamme Englannin kanssa meitä kiskotaan kuin pörettä."

Pyrkiessään saamaan aikaan muutoksia Englannin kanssa harjoitetun kaupan epäoikeudenmukaisiin ehtoihin Tanskan edustajat osoittavat, että tanskalaiset voisivat solmia edullisempia sopimuksia minkä muun maan kanssa tahansa. Englantilaiset tietävät sen hyvin, mutta he tietävät myös, ettei Tanskalla enää ole täyttä toimintavapautta. Kaksinkertainen hintajärjestelmä on lyhyen ajan kuluessa saattanut Tanskan suureen valuuttavelkaan englantilaisille. Vapautumisensa hetkellä Tanskalla oli Englannissa jopa jonkinlainen valuuttavarastokin, mutta nyt sillä on noin 1 miljardin Tanskan kruunun suuruinen valuuttavelka. Tämä "valuuttakyttyrä", miksi Tanskan lehdistö sitä nimittää, painaa sietämättömästi Tanskan kansaa. Mutta lontoolaiset kauppamiehet ovat tyytyväisiä. Tanskalainen lehti "Nationaltidende" kirjoittaa, että englantilaiset

"katselivat vahingoniloisina velkamme kasvua saattaakseen meidät siten riippuvaisiksi Englannista."

Englannin vaatimuksesta Lontoossa käsiteltiin äskettäin Tanskan talouspolitiikkaa koskevaa laajaa suunnitelmaa, joka edellyttää Tanskan sitoutuvan yhä lisäämään vientiään Englantiin ja ryhtyvän toimenpiteisiin sisäisen kulutuksen supistamiseksi. Täydellä syyllä tanskalainen "Land og Folk"-lehti ilmaisi suuttumuksensa sen johdosta, että Tanskan talouspolitiikkaa koskevat tärkeimmät suunnitelmat esitetään englantilaisille ennenkuin tanskalainen yleisö saa niistä tietää.

Länsi-Euroopan muut maat ovat samoin joutuneet englantilais-amerikkalaisen pääoman voimakkaan painostuksen alaisiksi. Hollanti on jo sidottu käsistään ja jaloistaan, koska englantilainen monopolipääoma on kirotunut läheisesti yhteen hollantilaisen pääoman kanssa (öljy-yhtiö Royal Dutch Shell ym.). Englantilainen pääoma valtaa yhä uusia tärkeitä asemia myös Norjan taloudessa, ja se ottaa niin vaativan asenteen, että esimerkiksi brittiläis-kanadalainen alumiinitrusti ilmaisi vastalauseensa Norjan parlamentin ohjelmaa vastaan maan metalliteollisuuden laajentamisesta.

Käsitettävää on, että vielä kursailemattomammin tapahtuu Italian talouden alistaminen brittiläisen ja amerikkalaisen pääoman etuja palvelemaan. Se tapahtuu tosin "Italian jälleenrakennuksen edistämisen" lipun varjolla. Tiedetään kuitenkin hyvin, että englantilais-amerikkalainen "edistäminen" on siellä sitä laatua, ettei se anna demokraattisen Italian elää eikä kuolla. Tällä mielimenetelmällään eräät nähtävästi laskevat sielläkin luovansa mahdollisimman varmat takeet holhottavan maan alituisesta myöntyväisyydestä ja tottelevaisuudesta.

3. Suunniteltu "länsi-blokki" ja Euroopan valtiot

Hyökkäystä Länsi-Euroopan mannermaavaltioiden taoudellista riippumattomuutta vastaan seuraa jatkuva painostus niiden sisä- ja ulkopoliittikkaan. Tämän yhteydessä tehdään väsymättömiä yrityksiä saada Euroopan valtiot mukaan erilaisiin blokkeihin Englannin johdolla sekä mahdollisesti myöskin USA:n korkeimmassa suojeluksessa.

Englannin suunnitelma länsiblokin luomisesta sai heti alussa Ranskan ja muut Euroopan mantereen valtiot suuresti varulleen. Yksikään lintu ei halunnut joutua asetettuun ansaan. Mistä johtuu sellainen epäluuloisuus? — ihmettelivät viisaimmat poliitikot Lontoossa. Englannin ent. ulkoministeri Anthony Eden vakuutteli kaikin tavoin parlamentin puhujalavalta Englannin suunnitelman länsiblokkista olevan muka yhtä rauhanhenkisen kuin Neuvostoliiton ja sen naapurien kesken solmitut ystävyys-, keskinäisen avunannon ja sodanjälkeisen yhteistyön sopimukset. Häntä ei uskottu. Miksi?

Ensinnäkin oli liian selvää, että Englannin imperialistit, jotka sellaisella innolla yrittävät rakentaa Länsi-Euroopan valtioiden *erikoisblokkia*, halusivat suunnata sen Itä-Eurooppaa ja erittäinkin Neuvostoliittoa vastaan. Mutta Länsi-Euroopan kansat taas eivät ole taipuvaisia antamaan johtaa itseään tällaiseen imperialistiseen hankkeeseen.

Toiseksi, Euroopan mantereen kansat huomasivat suhteellisen nopeasti englantilaisessa suunnitelmassa toisen, huolellisesti peitetyn salaisuuden: ne keksivät siinä piilevän vaarallisen ansan riippumattomuudelleen ja itsenäisyydelleen.

Miten ne osasivat keksiä tämän salaisuuden? Tässä

niillä oli epäilemättä apuna käytännön kokemus, joka on totuttanut niitä tiettyyn tarkkanäköisyyteen. Ranskalaiset ja muut Länsi-Euroopan kansat, tuntiessaan jo Englannin ja Amerikan taloudellisen painostuksen seurauksia, osasivat nähdä, millä nälkäkuurilla poliittisen vapauden suhteen niiden olisi elettävä Englannin ”länsiblokin” suojissa. Lisäksi monet anglo-amerikkalaiset lehdet kirjoittivat avoimesti, että esim. Amerikan lainan myöntäminen Ranskalle juuri ennen Ranskan Perustavan kokouksen vaaleja liittyi määrättyihin poliittisiin tarkoituksiin. ”New York Times”-lehden todistelun mukaan (toukokuun 29 päivänä 1946) eräät huomattavassa asemassa olevat henkilöt Amerikassa ilmaisivat varman käsityksensä olevan, että laina auttaa säilyttämään Pariisissa ”maltillisen hallituksen”. Englannin uutistoimisto Reuter taas toi julki (toukokuun 28 p:nä 1946), että sopimus Ranskalle myönnettävästä lainasta tulevien vaalien yhteydessä vahvistaa niiden puolueiden vaikutusvaltaa, ”jotka pyrkivät läheisempään yhteistyöhön länsivaltojen kanssa, sosialisteista aina äärimmäiseen oikeistoon saakka”.

Luonnollista on, että tällaiset ulkomaalaisten suunnitelmat vaikuttaa haluamallaan tavalla Ranskan sisäpoliittiseen tilanteeseen eivät voineet olla tuntumatta alentavilta ranskalaisten mielestä, joilla on pitkälle kehittynyt kansallinen itsetunto. Ovathan nämä ranskalaiset tottuneet olemaan sitä mieltä — ja aivan oikeudenmukaisesti ovat edelleenkin — että olipa heillä mitä vaikeuksia tahansa sisäisissä asioissaan, ne ovat kuitenkin *heidän* asioitaan, joista he selviytyvät itse ilman mitään sivullisten asiaan puuttumista. Ranskan kansa ei ole holhouksen tarpeessa eikä sentähden pidä siitä, että vierasmaalaiset tunkeutuvat sille holhoojiksi.

Sitäpaitsi ranskalaiset ovat tuskin unohtaneet erästä

melko kiusallista tapausta v:ta 1940 Ranskan suurimman kansallisen onnettomuuden aikana: kun saksalaiset fasisrifjoukot jo aloittivat tunkeutumisen maahan, Churchill yritti pakottaa Ranskan suostumaan ennenkuulumattomaan tarjoukseen tulla — osaksi samasta valtiosta Iso-Britannian kanssa. Tämän tarjouksen toteutuminen olisi merkinnyt Ranskan täydellistä luopumista valtiollisesta riippumattomuudestaan. Churchillin ei luonnollisestikaan onnistunut pakottaa ranskalaisia suostumaan tarjoukseen. Yksikään rehellinen ranskalainen ei edes saksalaisten taholta uhanneen kuolemanvaaran hetkellä osoittanut sellaista pelkuruutta, että olisi suostunut Ranskan itsenäisen valtion hävittämiseen. Mutta ei ole ihme, jos muisto Churchillin kavalasta tarjouksesta ei ole hävinnyt jäljettämiin Ranskan kansan tietoisuudesta.

Belgian kansa myöskin muistaa hyvin englantilaisten puuttumisen Belgian sisäisiin asioihin syksyllä 1944, hetkellä, jolloin saksalaiset anastajat oli jo ajettu pois maasta. Englannin sotilasviranomaiset riisuiivat silloin aseista Belgian kansan vastarintaliikkeen, joka oli sankarillisesti taistellut saksalaisia miehittäjiä vastaan. Englantilaiset tukivat itsepintaisesti Lontoosta palanneen Pierlot'n taantumuksellista hallitusta, jonka useat Belgiaan jääneet edustajat olivat neljä vuotta olleet yhteistyössä saksalaisten kanssa. Lontoossa muodostetun ja englantilaisten päällikkyyden alaisena toimineen belgialaisen poliisiprikaatin santarit ampuivat vuoden 1944 marraskuussa Brüsselissä joukkomielenosoitukseen osanottajia, jotka vaativat Pierlot'n erottamista ja demokraattisen hallituksen muodostamista.

Tämän jälkeen englantilaiset antoivat Pierlot'n vielä yli kahden kuukauden ajan olla vallassa vastoin Belgian

kansan tahtoa. Mutta mikä heille onnistui Kreikassa, ei käynyt Belgiassa. Siellä levisi niin voimakas vastalause-
liike, että vuoden 1945 helmikuussa Pierlot'n hallituk-
sen, jolle ei parlamenttikaan antanut kannatustaan, oli
pakko erota. Selvää on, että näiden tapahtumien opetus
ei tee Belgian kansaa vähääkään taipuvaiseksi rientä-
mään herkkäuskolsesti Englannin johtamaan blokkiin.

Hollannin kansalla on samoin määrätty käytännön
kokemus, joka osoittaa, mihin suuntaan sellaisen maan
asiat kulkevat, joka jo yhdellä jalalla on takertunut "län-
siblokin" rakentamiseen tarkoitettuun maaperään. Tässä
esimerkki: Hollannin uuden hallituksen muodostaminen
tapahtui vuoden 1946 keväällä Hollannin lehdistön avo-
mielisistä lausunnoista päättäen seuraavalla tavalla. Hal-
lituksen muodostaminen oli uskottu tri Beelille, jota mo-
net hollantilaiset pitävät anglo-hollantilaisen Philips-
trustin luottamushenkilönä. Hän suunnitteli riittävän
taantumuksellisen hallituksen kokoonpanon liittäen tie-
tysti ministeriehdokasluetteloön myöskin anglo-hollanti-
laisen Royal Dutch Shell trustin edustajan. Hallituksen
kokoonpanoa koskevien neuvottelujen jälkeen tri Beel yh-
dessä asetettujen ministeriehdokkaiden kanssa katosi
Hollannin pääkaupungista. Lehdet eksyivät aluksi arvai-
lemaan, minne miltei valmiit ministerit olivat kadonneet.
Mutta salaisuus paljastui kohta: he olivat matkustaneet
Lontooseen. Tri Beelin ja muiden paluun jälkeen Hollan-
nin tietotoimisto ilmoitti tosin, että neuvotteluilla Lon-
toossa oli "informatioluonne" ja että "Beelillä ei ollut
virallisia kohtauksia Englannin edustajien kanssa." Siitä
huolimatta tuli tunnetuksi, että Lontoon neuvottelujen
aikana englantilaiset hylkäsivät erään ehdokkaan ja hy-
väksyivät muut. Siirtomaaministerin paikalle täytyi löy-
tää toinen henkilö. Vasta tämän jälkeen Hollannin pää-

kaupungissa tapahtui uuden hallituksen kokoonpanon virallinen nimitys.

Tämä hallitus ilmoitti ensi töikseen, että Hollannissa vangittuina olevista 75.000 fasistista 45.000 tullaan vapauttamaan vielä ennen talven tuloa. Ja tässä suhteessa se piti sanansa. Maassa alkoi taantumuksen temmellys. Työtätekevien fasisminvastaisten mielenosoitusten hajottamiseksi hallitus käytti aseita.

Ulkopolitiikan alalla pistää silmään Hollannin ja Englannin politiikan erikoinen yhdenmukaisuus. Tämä ei koske vain Indonesian kysymyksiä. Esimerkiksi Pariisin rauhankonferenssissa kiinnitti yleistä huomiota se seikka, että hyökkäykset ulkoministerien neuvostossa sovitut päätökset vastaan aloitti usein Hollannin edustaja, minkä jälkeen esiintyi Englannin edustaja kannattajan "Hollannin aloitetta" . . .

Olisi kuitenkin hätiköityä tehdä siitä johtopäätöstä, että Hollannin kansa olisi lakannut pitämästä arvossa kansallista itsenäisyyttään. Ei, se pitää tätä verratonta aarretta yhtä suuressa arvossa kuin muutkin kansat. Tällä hetkellä se ei vain kykene tarpeeksi tehokkaasti puolustamaan sitä yhdistyneen anglo-hollantilaisen pääoman alituisia hyökkäyksiä vastaan.

Onko sitten Länsi-Euroopan muiden kansojen nykyisin helppo puolustaa valtiollista itsenäisyyttään? Tanskan kansalle esimerkiksi se on hyvin vaikeata. Mutta Euroopan mantereen monien valtioiden eteen tässä suhteessa nousseet vaikeudet ja vaarat ovat samalla opettaneet kyseisiä kansoja tarkkanäköisyyteen. Ja kun taantumukselliset piirit näissä valtioissa auliisti ovat valmiit myöntymään vierasmaalaisten kapitalistien kohtalokkaihin suunnitelmiin horjuttaen siten maittensa sisäistä vastus-

tuskykyä, niin toisaalta kansan perusmassat — työläiset, talonpojat ja työtätekevä sivistyneistö — puolustavat kaikkialla päättäväisemmin kuin koskaan aikaisemmin synnyinmaansa vapautta ja riippumattomuutta.

4. Eden sotaretkellä Euroopan valtioiden itsenäisyyttä vastaan

Länsiblokin englantilaisten alkuunpanijoiden itsensä oli jo syksyllä 1945 pakko tunnustaa, että Euroopan mantereiden kansat eivät halua luopua valtioittensa itsenäisyydestä. Tästä puhui melkoisen katkerasti brittiläisen imperialismiin ulkopolitiikan kysymysten pääasiantuntija herra Eden jo mainitussa parlamenttipuheessaan (marskuun 22 päivänä 1945), jossa hän yritti antaa viattoman kuvan englantilaisesta länsi-blokki-suunnitelmasta. Väittäen ilman todisteita, että vanhat käsitykset itsenäisyydestä nykyään käyvät ”yhä järjettömämmiksi”, hän jatkoi näin:

”Ei ole kuitenkaan mitään järkeä harjoittaa itsepetosta. Edelleenkin on totta, että kansallistunto on yhtä voimakas kuin aikaisemminkin ja että monessa paikassa sitä vielä voimistaakin uusi mutkistava tekijä — erilaiset hallitusmuotosuunnitelmat sekä erilaiset käsitykset siitä, mitä merkitsevät sellaiset käsitteet kuin vapaus ja demokratia. Näin ollen huolimatta vähäisestä edistyksestä maailma ei ole valmis luopumaan vanhoista itsenäisyyskäsitteistä tai muuttamaan niitä.”

Eden verhosi tahallaan ajatuksensa turvautuen puheisiin ”vanhoista ja erilaisista käsitteistä”. Mutta jos tämä sanaverho poistetaan, niin saadaan melko vakuuttava selitys niistä syistä, joiden tähden ”maailma” ei ole valmis luopumaan itsenäisyydestä: tämä johtuu siitä, että kansojen kansallistunto on voimakas, jopa voimakkaampi kuin aikaisemmin, sillä se on vielä vahvistunut seurauksena syntyneestä uudesta tekijästä: kansanjoukkojen

voimakkaasta pyrkimyksestä vapauteen, todelliseen demokratiaan ja sellaisiin perustuslaillisiin hallitusmuotoihin, jotka vastaavat niiden perusetuja.

Tämä on oikea selitys, vaikka ei tyhjentävä. Mutta millaisen käytännöllisen johtopäätöksen Eden tekee näistä selityksistään? Edistyksellinen, demokraattinen politiikko tekisi aivan luonnollisen johtopäätöksen: koska valtiollisen itsenäisyyden säilyttäminen Euroopan nykyisissä oloissa vastaa kansanjoukkojen pyrkimyksiä todelliseen demokratiaan, vapauteen ja edistyksellisiin perustuslaillisiin uudistuksiin, niin täytyy päättäväisesti torjua imperialistiset suunnitelmat, jotka tarkoittavat itsenäisyyden riistämistä kansoilta. Mutta Eden tekee aivan päinvastaisen johtopäätöksen. "Meidän täytyy — lausui hän — riistää kansallistunnon sen kärki", so. repiä kansoista kansallistunnon juuret, jotta ne tahtoa vailla luopuisivat itsenäisyydestään.

Eden ei tietenkään voinut parlamentin puhujalavalta avoimesti osoittaa, mille valtiolle oli osoitettu hänen vaatimuksensa itsenäisyydestä luopumisesta. Mutta hän löysi sopivan diplomaattisen ulospääsytien lähettäen vaatimuksensa muodollisesti kaikilla osoitteilla. Hän lausui:

"Meidän kaikkien täytyy luopua nykyisistä itsenäisyyskäsitteistämme."

Miksi "meidän kaikkien" täytyy se tehdä? Vastaukseksi tähän kysymykseen Eden esitti hänen mielestään painavimman argumentin: atomipommin.

Edenille ei juolahda mieleenkään, että atomipommilta täytyy repiä "kärki". Ei, pommia hän tarvitsee. Kokenut englantilainen parlamenttimies ei tietenkään tehnyt selaista erehdystä, että hän suoranaisesti olisi uhannut amerikkalaisella atomipommilla niitä kansoja, jotka eivät halua luopua itsenäisyydestään. Eden vain ilmoitti, että

elleivät kansat nyt atomienergian keksimisen jälkeen osaa "poliittisessa mielessä saavuttaa tieteen tasoa" (so. alistumista atomidiplomatiaan), niin "meidät revitään kappaleiksi . . ."

Lukiessani tätä kohtaa Edenin kuuluisasta puheesta minun on vaikea päästä sellaisesta satunnaisesta ajatuksesta, että jos tarunomainen Robin Hood (urheiden brittiläisten rosvojen muinainen johtaja) olisi tuntenut nykyisen englantilaisen diplomatian etiketin, hän olisi voinut seuraavaan rosvoukseen ryhtyessään lausua uhreilleen: "Hyvät naiset ja herrat! Tilanne on kiperä — meidän kaikkien täytyy luopua kalleuksistamme. Alkakaahan latoa pöydälle!" Suuremmaksi vakuudeksi hän olisi voinut vielä lisätä: "Muuten teidän on luovuttava vanhoista käsityksistänne ihmiselämän pituudesta . . ."

Monet rehelliset ihmiset nykypäivien Euroopassa ovat valmiit mieluummin luopumaan hengestään kuin isänmaansa vapaudesta ja itsenäisyydestä. Entä pitävätkö englantilaiset itsenäisyyttään vähemmän arvossa? Kuka uskoo, että Englannin kansa aikoo nyt heittää pois valtiollisen itsenäisyytensä kuin vanhan paidan? Kukaan ei siihen usko. Totta on, että huomattavat konservatiiviset poliitikot saattavat suhtautua tähän kysymykseen toisin kuin Englannin kansa. Mutta kun nämä herrat pyrkiessään saamaan toisten maiden suostumuksen niiden itsenäisyyden hävittämiseen lupaavat uhrata myöskin Englannin itsenäisyyden, niin sallikaa olla uskomatta heitä.

Sodan aikana, kun Amerikan lehdet vihjailivat, että Britannian imperiumin säilyttäminen ei ole sopusoinnussa Atlantin julistuksen periaatteiden kanssa, Churchill vastasi niille vilpittömästi suuttuneena: "En aio toimia puheenjohtajana Britannian imperiumin likvidoimises-

sa!" Aikooko hän nyt todellakin toimia puheenjohtajana Ison-Britannian ja Britannian imperiumin itsenäisyyden likvidoimisessa? Olkaa varmoja: ei aio. Eden ei myöskään aio ottaa itselleen sellaista tehtävää. Ja vain ymmärrettävästä varovaisuudesta hän ei sanonut loppuun, millä hän aikoo korvata englantilaisia suunnitelmia häiritsevän kansojen itsenäisyyden. Hän vain lausui julki kategorisen käskyn: "Kansakuntien täytyy tunnustaa lain herruus!" Minkä lain — se jäi sanomatta.

Englannin lehdistö taas selitti, että Eden tässä tapauksessa tarkoitti "ylikansallisen hallituksen" eli "kansainvälisen järjestön luomista, joka tulee käyttämään valtaansa maiden yli" ("News Chronicle"). Eden itse ei salannut sitä, ettei häntä tyydytä jo olemassa oleva kansainvälinen Yhdistyneiden Kansakuntien järjestö siinä muodossa kuin se luotiin San Franciscon konferenssissa. Se on ymmärrettävää, sillä sen säännöissä sanotaan suoraan: "Järjestö on perustettu sen kaikkien jäsenten suvereenisen tasa-arvoisuuden periaatteen pohjalle."

Erikoisesti Edeniä katkeroittaa Turvallisuusneuvoston vakinaisina jäseninä olevien suurvaltojen yksimielisyyden periaate (veto-oikeus). Kuten tunnettua, tätä periaatetta vastaan hyökkäävät myöskin monet muut taantumukselliset, mutta on hyvin luonteenomaista, miltä puolelta Eden hyökkää sitä vastaan. Hän lausui:

"Mikään ei ole selvemmin kuin San Franciscon konferenssin päätös veto-oikeuden säilyttämisestä osoittanut, mikä valta kansallistunnolla on meihin."

Tämän lauseen sisältö olisi epäselvä, elleimme muistaisi, miten Eden sitä ennen (samassa puheessa) selitti, että juuri voimakas kansallistunto estää toisia kansoja hyväksymästä englantilaisten ehdotusta ja luopumasta itsenäi-

syydestään. Eden siis nimittää kansojen halua säilyttää itsenäisyytensä "nationalismiksi". Silloin on myöskin selvä hänen arvostelunsa tarkoitus: veto-oikeus säädettiin vapauttarakastavien kansakuntien tahdosta takeeksi jokaisen valtion itsenäisyyden säilyttämisestä koskematomana Yhdistyneiden Kansakuntien järjestön puitteissa. Mutta Eden näkee siinä suurvaltojen yksimielisyyden periaatteen vahingollisuuden, sillä jokainen anglosaksilaisten valtojen yritys saada aikaan Turvallisuusneuvostossa päätös jonkun valtion, vaikkapa jonkun pienimmänkin riippumattomuuden rikkomisesta, on jo etukäteen tuomittu epäonnistumaan. Siinäkin tapauksessa, että Turvallisuusneuvoston jäsenten enemmistö olisi valmis äänestämään tällaisen päätöksen puolesta, se ei menisi läpi, sillä Neuvostoliitto voi käyttää veto-oikeutta. Ja Ranska voi myöskin käyttää veto-oikeutta.

Mielestämme tällainen järjestelmä on nykytilanteessa ehdottoman välttämätön. Mutta Edeniä tällainen järjestelmä ei tietenkään tyydytä. Hän tarvitsee kansainvälisen järjestön ilman kansojen itsenäisyyttä. Hän tarvitsee ylimmän elimen ilman sen eri jäsenten veto-oikeutta. Vain tällainen järjestö voisi Edenin toivomusten mukaan yrittää toteuttaa "valtaansa maiden yli", pystyttää imperialistisen "lain heruuden" tottelemattomaan maailmaan.

Samanlaisten imperialististen aatteiden propagandaa on harjoitettu huomattavassa määrin myöskin Amerikassa "maailmanvaltion" eli "maailmanhallituksen" luomisen tunnuksella, erittäinkin vuosi sitten. Suurta levikkiä nämä aatteet eivät nähtävästi saaneet. Mutta täytyy todeta, että monet huomattavat labouristit Englannissa ja oikeistososialistit Ranskassa ovat erittäin innokkaasti tarttuneet näihin taantumuksellisiin utopioihin pyrki-

en antamaan niille melkeinpä "sosialistisen" värityksen. Väritettyä "maailmanhallituksen" tunnusta käytetään sekasorron synnyttämiseksi työväenliikkeen riveissä ja varsinkin imperialistien muodissa olevan vaatimuksen, "itsenäisyydestä luopumisen", tunnetuksi tekemiseen.

5. Suunnitelma "Euroopan Yhdysvaltojen" luomisesta

"Länsiblokki"-suunnitelman osaksi tullut epäystävällinen ja epävieraanvarainen vastaanotto Euroopan mantereen maissa pakotti sen englantilaiset alkuunpanijat kehittämään uutta suunnitelmaa vanhoja päämääriä varten. Churchill esitti tunnuksen "Euroopan Yhdysvaltojen" luomisesta.

Mitä yhteistä ja mitä eroa on "Länsiblokki"-kaavan ja "Euroopan Yhdysvaltojen" kaavan välillä?

Molemmat suunnitelmat ovat suunnatut demokraatista "Itää" ja ennen kaikkea Neuvostoliittoa vastaan. Mutta uudessa tunnuksessa tämä vihamielinen suuntaus on enemmän naamioitu, se ei pistä heti silmään. Sitäpaitsi uusi kaava on laajempi kuin vanha. Se, niinkuin Churchill ilmoitti, käsittää myöskin Saksan. Ja lopuksi, vanhassa kaavassa päämäärä, itsenäisyyden riistäminen Euroopan valtioilta, oli suuremmassa määrin peitetty — uudessa suunnitelmassa tämä tarkoitusperä työntyy voimakkaasti esiin.

Todellakin, on jopa vaikeata kuvitella mitään toista suunnitelmaa, jossa olisi niin selvästi julkituotu pyrkimys likvidoida Euroopan mantereen valtioiden valtiollinen itsenäisyys. Kysymyshän on niiden yhteenliittämisestä yhdeksi valtioksi Ison-Britannian kanssa, niiden muuttamisesta itsenäisistä valtioista jonkinlaisiksi osavaltioiksi valtamerentakaisen vallan osavaltioiden malliin, joilla ei ole omia hallituksia, vaan vain maaherransa

ynnä lainsäädäntäelimensä paikallisten kysymysten ratkaisemiseksi.

”Euroopan Yhdysvaltojen” viisaat suunnittelijat voivat tietysti sanoa, ettei mikään estä, jos osoittautuu tarpeelliseksi, jättämästä Euroopan eri valtioille myöskin niiden omat hallitukset rajoitetuin toimialoin. Mutta vaikka kuinka kierreltäisiin, tosiasia pysyy tosiasiana: Ranska, Belgia, Hollanti ja muut Euroopan mantereen valtiot eivät ”Euroopan Yhdysvaltoihin” liityttyään enää olisi itsenäisiä valtioita, vaan vain keskushallinnon valtaan alistettuja paikallisia osavaltioita.

Jos joku luulee tässä englantilaisessa suunnitelmassa olevan edes jonkinlaista alkeellista tasavertaisuutta, vaikkapa kaikkien erillisten ”valtiomaiden” oikeuksien puutteen tasavertaisuutta, niin tämäkin käsitys osoittautuu vääräksi. Amerikan Yhdysvaltojen rakenteessa voi todellakin nähdä, jos jättää pois neekerien epätasavertaisuuden, tiettyä ainesta kaikkien erillisten valtioiden alistumisesta federaalisen keskusvallan alaiseksi. Mutta jos hetkeksi kuvitellaan, että Amerikan Yhdysvaltojen yhdellä iskulla onnistuisi saada rajojensa sisälle muut Amerikan mantereen kansakunnat, esimerkiksi Keski- tai Etelä-Amerikan maat, niin koko kuva rakenteen tasavertaisuudesta heti hajoaa. Niin Meksikko kuin Honduras ja Brasiliakin voivat nimellisesti saada tunnustuksen juridisesti samaan asemaan Pohjois-Amerikan valtioiden kanssa, mutta tosiasiallisesti ne joutuisivat yksinkertaisesti englantia puhuvan pohjois-amerikkalaisen kansakunnan ikeen alle.

Samanlaiseen tulokseen perustaa laskelmansa myöskin Churchill Euroopassa kehoittaessaan mantereen eri maita yhtymään Ison-Britannian kanssa yhdeksi valtioksi. Kaikki nämä maat menettäisivät itsenäisyytensä,

kaikki, paitsi voimakkain maa uudessa valtiossa, Iso-Britannia. Se saisi hallitsevan maan aseman. Sillä eihän saa unohtaa, että taistelussa hallitsevasta asemasta "Euroopan Yhdysvaltojen" sisällä englantilaiset imperialistit voisivat nojautua ei ainoastaan niihin voimiin ja voimavaroihin, joita heillä on Euroopassa Brittein saarilla, vaan sitä paitsi koko brittiläiseen imperiumiin. Brittiläinen imperiumi dominioineen, Intioineen ja kaikkine siirtomaineen jäisi tietysti "Euroopan Yhdysvaltojen" rajojen ulkopuolelle, mutta palvelisi alituisesti valtavana voima-asemana Englannin pyrkimyksiä taistelussa Euroopan mantereeseen "valtioiden" herruudesta.

Tähän luottavat Churchill ja hänen kanssaan samoin ajattelevat ehdottaessaan "Euroopan Yhdysvaltojen" perustamista. Ei ole moittimista — suunnitelma vastaa täydellisesti Englannin imperialismiin haluja. Englanti olisi kahden suuren valtakunnan johdossa: toisaalta Britannian imperiumin, toisaalta "Euroopan Yhdysvaltojen". Tässä asemassa, Churchill haaveilee, Englanti saattaisi tuntea itsensä valtamerentakaisen tasavallan tasaveroiseksi kilpailijaksi ja rohkeasti solmia sen kanssa liiton maailmanherruuden valtaamiseksi.

Toinen juttu on, suostuvatko Euroopan mantereeseen maat uhraamaan valtiollisen riippumattomuutensa ja palvelemaan Churchillin imperialistisen suunnitelman toteuttamista. Suostumuksen kiristämiseksi näiden maiden kansoilta näin hirvittävään suunnitelmaan täytyisi niiltä repiä rautapihdein ei ainoastaan kansallisen tietoisuuden juuret, kuten Eden ehdotti, vaan myöskin tavallisen kansalaisen kunniantunnon juuret.

Se on tuskin toteutettavissa.

* * *

Niiden suunnitelmien poliittinen heikkous, joita englantilaiset ja amerikkalaiset imperialistit yrittävät

tyrkyttää Euroopan mantereen maille, johtuu ennen kaikkea siitä, että on mahdotonta pitää salassa, etteivät nämä suunnitelmat sopeudu yhteen Euroopan valtioiden itsenäisyyden säilyttämisen kanssa.

Euroopan kansat pyrkivät epäilemättä saamaan aikaan ja kehittämään taloudellista, poliittista ja sivistyksellistä yhteistoimintaa keskenään ja myöskin muiden mantereiden kansakuntien kanssa. Mutta ne tahtovat kehittää näitä suhteita sillä pohjalla, että niiden riippumattomuutta ja itsenäisyyttä kunnioitetaan ja ettei puututa niiden sisäisiin asioihin. Tässä suhteessa ovat esimerkillisiä ne sopimukset ystävydestä, keskinäisestä avunannosta ja sodanjälkeisestä yhteistyöstä, jota Neuvostoliitto on solminut Tshekkoslovakian, Puolan ja Jugoslavian kanssa.

Jyrkässä ristiriidassa demokratismin periaatteille ja kansojen itsenäiselle tasa-arvoisuudelle pohjautuvan kansojen vapaan yhteistyön kanssa ovat ne suunnitelmat ja sopimukset, joihin imperialistiset piirit ovat pakottaneet Euroopan mantereen maita. Nämä suunnitelmat tähtäävät kokonaisuudessaan, kuten olemme nähneet, Euroopan mantereiden maiden alistamiseen anglosaksisten valtojen tosiasialliseen holhoukseen. Myötätuntoista vastakaikua nämä suunnitelmat voivat saada vain Euroopan maiden taantumuksellisimmassa piireissä, nimenomaan fasistisen Espanjan ja Portugalin sekä fasistis-monarkistisen Kreikan hallitsevissa piireissä. Sillä onhan tunnettua, että helpoimmin ostettavissa olevia aineksia ovat fasistit ja fasistimieliset taantumukselliset. Koska heillä ei ole laajaa joukkokannatusta maittensa sisällä ja koska he pelkäävät kansojaan, he etsivät tukea ulkomaisista imperialistisista piireistä ja ovat valmiit maksamaan tä-

män tuen hintana maittensa riippumattomuuden tosiasiallisen menetyksen.

Senpä vuoksi on Euroopan mantereen maissa niin ajankohtaiseksi käynyt taistelu valtiollisesta riippumattomuudesta ja itsenäisyydestä nykyään näiden maiden niin ulko- kuin sisäpolitiikankin elintärkeä tehtävä. Ellei taantumuksellisia ja fasisteja pidetä kurissa maan sisällä, on mahdotonta puolustaa menestyksellä isänmaan vapautta ja riippumattomuutta.

On aivan selvää, että niiden imperialististen suunnitelmien tarkoituksena, joista ylempänä puhuimme, ei ole ainoastaan horjuttaa rauhaarakastavien valtioiden itsenäisen olemassaolon perusteita, vaan myöskin vaikeuttaa kestävän rauhan aikaansaamista Euroopassa ja koko maailmassa. Ei voi olla kestävää demokraattista rauhaa sillä perustalla, että maat jaetaan vihamielisiin blokkeihin, sillä perustalla, että kansainvälinen yhteistoiminta vaihdetaan määräykseen yhden vallan tai jonkun valtar ryhmän taholta. Ei ole sattuma, että näiden suunnitelmien alkuunpanijoita ovat uuden sodan sytyttäjät Churchill sekä hänen englantilaiset ja amerikkalaiset hengenheimolaisensa.

Tilanne on nyt siis sellainen, että suojellessaan itsenäisyytensä koskemattomuutta Euroopan kansat puolustavat samalla kansojen välistä rauhaa uuden sodan sytyttäjiä vastaan.